

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj IV.

V sredo 29. Maliga serpana 1846.

List 30.

SLAVA *)

svetlemu knezu in milostljivemu vladiku
gospodu gospodu

ANTONU SLOMŠEKU

nastopečemu sedež Labudske cerkve

pevana od slovenskih domorodcov leta 1846.

Iz Štajerske.

Vile tri spevajo, Vile Slovenke,
Venčke spletajo krasne Dolenke,
Rožice zbirajo lepo cveteče,
Knezu jih vežejo žlahtno dišeče.
Lira je perve presladko zapela,
Prošnja je njena do neba dospela:
„Oče nebeški me vsliši prosečo,
„Brani nam kneza pred vsako nesrečo!“
Druga povedala zgodbo prihodno,
V liro je vdarala pesmico vgodno:
„Spletam Ti, Anton! naj žlahtnejši venec,
„Naj se po Teb' osrečuje Slovenec!“
Tretja pa mili glas vzdigne k nebesam:
„Večni! poglej na Nja z blagim očesam,
„Bog Mu vesele in mnoge daj leta,
„Daj da gre pozno pa slaven iz sveta!“
Vse tri sestrice so zdaj se zložile,
Slavno in glasno so strune zvonile:
„Slava bod' milemu Ferdinand-kralju,
„Hvala visokimu še Miroslavu!
„Kér sta Slovence takó osrečila,
„Kneza rojaka nam mило zvolila;
„Kjerkolj slovenske pretekajo reke,
„Slava naj poje se Njim na vse veke!“
„Kjer kaj slovenskega roda stanuje,
„Slavno ime se naj Vaše spoštuje!
„Živili mnogo let mili, prekrasni,
„Ferdinand, Miroslav, Anton-prejasni!“
Lire zdaj vtihnejo, lire slovenske,
Vile zamolknejo, Vile dolenske,
Nebo zablisne, pa glas se začuje:
„Večno je slaven, ki rod osrečuje!“

Iz Krajnske.

Zelenite se gorice,
Pojte o slovenske tice,
Veselite se ovčice!
Peršel dans je vaš Pastir.
V sercu Mu ljubezen klije,
S čela bogoljubje sije,
'Z persi domorodstvo dije,
In okó obéta mir.
Še modrice naše mile,
Ki ste Mu prijazne bile,
Se Ga boste veselile:
On vam varh, prijatel bo.
Bo hladil ovčicam rane,
Branil révne, preganjane,
Vračal bége, zapeljane,
V svetli raj jih ravnal bo.
Zelenite se gorice,
Zuborite drobne tice,
Veselite se ovčice,
De vam tak je zdaj Pastir!
V sercu Mu ljubezen klije,
S čela bogoljubje sije,
'Z persi domorodstvo dije,
In okó obéta mir!

Iz Koroške.

Se svetla zvezda vzdignila
Verh mesta Solnogradskega,
Priplavala v Slovenijo;
Na nebu jasno zablíšči,
Pri nas Slovencih obstoji
Oj nad Labudsko cerkevjo.

To ni nobena zvezdica,
To je le slava Antona
Oj kneza nam premilega
Od Miroslava knez izbran,
Je za vladika nam poslan,
Oj za vladika svetlega.
Ti Anton! ljubiš narod naš,
Za njega srečo skerb imaš,
Oj Ti Slovincov žlahtni cvet!
Pa Tebe kneza Antona,
Pisatelja izverstnega,
Tud ljubi ves slovenski svet.
Cvetlice zdaj precvetajte,
Slovenci jih natergajte,
Jih bomo pred Njim trosili;
Še lepe vence spletajmo,
Na glavo si jih devajmo,
Kér bomo Njega slavili.
V slovenske reke verzite,
Rudeče, béle rožice,
Da v dolnje kraje naj teoč:
Se verli Slave sin česti
Lep den Slovincem se deni,
Naj našim bratam vést nesó.
Slovenci veselimo se,
Da Ga Cesár nam poslal je
Pastirja v rodu našem;
Zdaj „Slava!“ glasno vsak zavpi,
Do Dunaja se naj glasi,
„Oj Ferdinandu milemu!“
„Bog živi še častnike vse,
„Ki za Slovence poskerbé
„Po svojim sercu žlahtnemu!
„Bog živi kneza Antona,
„Nam mnogo let ohrani ga
„Na srečo rodu našem!“

*) Pričjoče tri pesmi so bile v sto in sto iztisih 19. dan tega mesca pri veliki slavnosti v Šent-Andreji zbranimu ljudstvu podeljene.